

דַּר קְרִיאָה לַפְּרָשָׁה

ספור הפרשה בקצרה - ויצא

בְּדַרְכּוֹ לְחַרֵּן יִשָּׁן יַעֲקֹב בְּשׂוּדָה וְחָלֵם חֲלוֹם,
בְּחֲלוֹם יַעֲקֹב נִרְאוּ מַלְאָכִים עוֹלִים וְיורְדִים בְּסֶלֶם,
וְה' נָצַב עָלָיו וּמָבְרַךְ אוֹתוֹ
שֶׁהָאָרֶץ שֶׁהוּא שׁוֹכֵב עָלֶיהָ תִּנְתֵּן לוֹ,
וְהוּא, הַקֶּב"ה, יִשְׁמַר עָלָיו תָּמִיד.

יַעֲקֹב הוֹלֵךְ לְחַרֵּן, שָׁם הוּא גֵר אֶצֶל לָבָן.
הוּא מְעוֹנֵן לְהִתְחַתֵּן עִם רָחֵל, בְּתוֹ הַצְּעִירָה שֶׁל לָבָן,
וּמַצִּיעַ לְלָבָן שְׂיִתֵּן לוֹ אֶת רָחֵל לְאִשָּׁה.
תְּמוֹרֵת עֲבוּדָה שֶׁל שֶׁבַע שָׁנִים אֶצֶל לָבָן.
אָבֵל לָבָן מֵרָמָה אֶת יַעֲקֹב,
וּכְשֶׁמִּסְתַּיְמֹת שֶׁבַע הַשָּׁנִים הוּא מְחַתֵּן אֶת יַעֲקֹב
בְּמֵרְמָה עִם לָאָה, הַבַּת הַבְּכוֹרָה.
בְּסוּף שְׁבַעַת יָמֵי הַמְּשֻׁתָּה קִבֵּל יַעֲקֹב גַּם אֶת רָחֵל לְאִשָּׁה, רַק לְאַחַר
שֶׁהִתְחַיַּב לַעֲבֹד עוֹד שֶׁבַע שָׁנִים נוֹסְפוֹת בְּבֵית לָבָן.
רָחֵל, לָאָה וְשִׁפְחוֹתֶיהֶן יוֹלְדוֹת לְיַעֲקֹב שְׁנַיִם עָשָׂר בָּנִים וּבַת אַחַת.
יַעֲקֹב רוֹצֵה לְחַזֵּר לְבֵיתוֹ עִם הַמְּשֻׁפָּחָה הַמְּרֻחָקֶת,
אֶף לָבָן מְסָרֵב וַיַּעֲקֹב נֶאֱלָץ לְבָרֹת,
לָבָן רוֹדֵף אַחֲרָיו,
אֶף לְאַחַר חֲלוּפֵי דְבָרִים הֵם מְשַׁלְּמִים זֶה עִם זֶה, וְכוֹרְתִים בְּרִית יְדִידוּת.
יַעֲקֹב חוֹזֵר לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, אָרֶץ הַקֹּדֶשׁ,
יַחַד עִם שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל!

איך קראתי?

דבר קריאה לפרשה

ושבו בנים לגבולם - ויצא

רחל הצדיקה כל כך חכמה לחתונה,
 במשך שבע שנים עבד יעקב למענה.
 אך לבן הרמאי לא התכוון לקיים את ההבטחה,
 בנשכיל רמאי נשכמותו כל מלה היא ממש בדיחה.

את לאה האחות הבכורה הכנים לחפה בהסתר,
 בלי לנשאל כלל את רחל האם מוכנה לוותר.
 אך דבר אחד לא ידע לבן המרשע,
 ליעקב ורחל יש סימנים מסכמים - שלזנשה.

אם לא תכיר לאה את הסימן המסכם מראש,
 יגלה יעקב את התרמית ומיד לבטלה ידרש

ורחל הצדיקה לא רצתה שלאה אחותה תתבזה,
 לביש את אחותה ברבים,
 לא הסכימה לדבר נשכמה.

איך קראתי?

צַדִּיק קָרִיָאָה לַפְּרָשָׁה

לֵילָאָה סַפְרָה מִיַד עַל שְׁלֹשֶׁת הַסִּימָנִים הַמְסַכְּמִים,
 וְכֹךְ הַתְקַיְמָה הַחֲתֻמָּה בְּלִי הַפְרָעוֹת וְהַלְבַּנֵּת פָּנִים.
 בַּשָּׂמַיִם הַתַּפְּעֵלוֹ מְאֹד מִמַּעֲשֵׂיָהּ הַטּוֹבִים שֶׁל רַחֵל,
 לֹא בְּכָל יוֹם כָּךְ אִישׁ לְאַחִיו מוֹחֵל.

וּבִזְכוּת הַוַּתְוֹר הַגָּדוֹל שֶׁעָשְׂתָה
 רַחֵל לְאַחֹתָהּ,

ה' הַבְּטִיחַ שְׂמֵעָתָה תָּמִיד יִקְנִישׁ לְזַעֲקָתָהּ.
 וּבְאַמַּת כַּעֲבוֹר שָׁנִים שִׁיָּצְאוּ עִם יִשְׂרָאֵל לְגִלוֹת הַמִּצְרָה,
 ה' קָבַל רַק אֶת תְּפִלַּת רַחֵל שֶׁלְאַחֹתָהּ הַבְּכוֹרָה וְתָרָה.
 "אֵל דְּאָגָה רַחֵל, יִלְדֵיהָ יָשׁוּבוּ לְאַרְצָם,

יֵשׁ שָׂכָר לַפְּעֻלָתָהּ:

וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם."

איך קראתה?

נדך קריאה לפרשה

מצפה לשובם - ויצא

רחל הצדיקה לא נקברה במערת המכפלה,
 על אם הדרך בבית לחם נושאת על בניה תפלה.
 אינה יכולה להרגע כשבניה יצאו הרחק לגלות,
 מבכה ומתחננת עד שתזכה שוב להתגלות.

רחל ותרה על מקום במערה הקדושה בחברון,
 על עצמה אינה חושבת, רק למצא לבניה ישוע ופתרון.

וה' הטוב מאזין היטב לתפלת אם חרדה,
 כן הנהגתו בעולם לגמל תמיד מדה כנגד מדה.

רחל ותרה לאחותה הבכורה על הסימנים,
 לקנאה ותחרות לא הסכימה בשום פנים.
 ובזכות רחמנותה ולבה הרך והעדין,
 ה' קבל תפלתה ונהג בבניה לפנים משורת הדין,
 איזו שמחה ואשר פרץ והאיר בעולם,

בשעה טובה ומצלחת:

"ושבו בנים לגבולם"

איך קראתי?

דָּר קְרִיאָה לַפְּרָשָׁה

הַר הַמּוֹרִיָּה - וַיֵּצֵא

בְּאֲשֶׁר יֵצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע לְחָרָן,
 לִפְתָּע שָׁקָעָה לָּהּ הַשֶּׁמֶשׁ לְגַמְרֵי לֹא בְּזִמְנָה.
 יַעֲקֹב הִצְדִּיק נִשְׁכַּב בַּמָּקוֹם וּמִיָּד הִתְחִיל לְחַלֵּם,
 ה' אֵלָיו הִתְגַּלָּה וּבֵרַכּוּ בְרַבְתָּ שְׁלוֹם.

בְּאִיזָה מָקוֹם נִשְׁכַּב יַעֲקֹב וּמִיָּד חָלוֹם חָלַם,
 עַל מַלְאָכִים עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים כָּל הָעֵת עַל הַסֶּלֶם?
 בַּמָּקוֹם הַזֶּה הִקְרִיב הָאָדָם הָרִאשׁוֹן קָרְבָן תּוֹדָה,

גַּם נָח שָׁם הִקְרִיב קָרְבָן כְּשִׁיצָא מִהַתְּבָה.

לַמָּקוֹם הַזֶּה צָעְדוּ אַבְרָהָם וַיִּצְחָק יַחְדָּיו בְּנִסְיוֹן הָעֲקֻדָּה,
 וְעַבְשׁוֹ הִתְגַּלָּה ה' לַיַּעֲקֹב כְּשֶׁהִלֵּךְ אֶל הַלֵּא נוֹדָע.
 לָכֵן אָמַר יַעֲקֹב: "מָה נִזְרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה, אֵינִי זֶה כִּי אִם

בֵּית אֱ-לֹקִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמַיִם"

מִהַמָּקוֹם הַזֶּה עוֹלֹת כָּל הַתְּפִלוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת,

זֶהוּ הַר הַמּוֹרִיָּה וּבּוֹ אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּקָרוֹב נִזְכָּה לְרִאוֹת.

איך קראתי?

נַר קְרִיאָה לַפְּרָשָׁה

יוסף הצדיק - ויצא

לְרַחֵל הַצַּדִּיקָה נוֹלַד יֶלֶד רֵאשׁוֹן בְּשָׁעָה טוֹבָה,
 גַּם יַעֲקֹב הִתְרַגֵּשׁ לְרֵאוֹת אֶת הַיֶּלֶד שְׁלוֹ כָּל כֹּף קָוָה.
 וְמָה הַנָּשִׁים שָׁנְתָנוּ לְתִינוּק הַרֶדֶךְ וְהַצָּעִיר?
 עַל נָשִׁים שֶׁל יֶלֶד צַדִּיק צָרִיךְ לַחֲשֹׁב וְלִהְיוֹת זֹהִיר.
 "אֵיזָהוּ עָשִׂיר? הַשְּׂמִיחַ בְּחֵלְקוֹ"

חֲכָמֵינוּ לְמַדוּ: אוֹתָנוּ שֶׁקִּנְיָה אֵינָה לְטוֹבָתוֹ.
 רַק לְהִסְתַּפֵּק בְּמָה נְשִׂישׁ וְלֹא לְרִצּוֹת שֶׁל אַחֲרִים,
 זֶהוּ סוּד הַשְּׂמִיחָה הָאֲמִתִּית בְּאֵלוֹ הַחַיִּים.
 אֵךְ כָּל זֶה נִכּוֹן בְּכֶסֶף וּדְבָרִים גְּשָׁמִיִּים,
 אֵךְ כָּלֵל לֹא נִכּוֹן בְּכָל הָעֲנִינִים הָרוֹחֲקִיִּים.

בָּהֶם צָרִיךְ לִהְיוֹת תָּמִיד הָרִצּוֹן לְהִתְקַדֵּם וְלִהְשֵׁתֵפֵר,
 בְּתוֹרָה וּמְצוּוֹת עַל הָאָדָם לְהוֹסִיף וְלֹא לִוְתֹר.
 וְלִכֵּן יוֹסֵף הוּא הַנָּשִׁים שָׁנְתָנוּ לוֹ הוֹרִיו הָאֲהוּבִים,
 שֶׁתָּמִיד יוֹסִיף וְיִתְעַלֶּה בְּתוֹרָה, מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים.

איך קראתי?

נֶדֶר קְרִיאָה לַפְּרָשָׁה

סְלָם יַעֲקֹב – וַיֵּצֵא

**בְּאִיזָה מָקוֹם חָלַם
יַעֲקֹב אֶת הַחֲלוֹם,**

עַל הַמַּלְאָכִים הָעוֹלָיִם וְהַיּוֹרְדִים בְּסָלָם?

זֶה הָיָה בְּהַר הַבַּיִת, בְּירוּשָׁלַיִם.

בַּמָּקוֹם הַזֶּה הִקְרִיב הָאָדָם הָרִאשׁוֹן קָרְבָּן,

לַמָּקוֹם הַזֶּה בָּאוּ בְּעֶבֶר אַבְרָהָם וַיִּצְחָק

לְנִסְיוֹן הָעֵקֶדָה,

וַעֲכָשׂוּ בָּא לְשֵׁם יַעֲקֹב

וְזָכָה לְהַתְגַּלּוֹת מִיְחֻדַּת שָׁל בּוֹרָא הָעוֹלָם

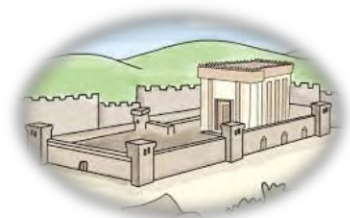
וּלְהַבְטָחָה כִּי יִחְדָּיר אוֹתוֹ בְּשָׁלוֹם לְאַרְצוֹ.

לָכֵן אָמַר יַעֲקֹב: "מָה נּוֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה,

אֵין זֶה כִּי אִם בַּיִת אֶלֶּם-לְקַיִם וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמַיִם"

וּבַמָּקוֹם הַזֶּה נִזְכָּה לְרִאוֹת בְּקָרוֹב

אֶת בְּנֵי בַיִת הַמְּקֻדָּשׁ הַשְּׁלֵישִׁי.

אֵיךְ קָרָאתִי?

(מִתּוֹךְ חֲמִישׁ "הַחֲזֵרָה נוֹשֵׁל" רִיאָוִנִית)